

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
118-0-Рев-07-000 388
Бањалука, 18.2.2009. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као предсједника вијећа, Јанка Нинића и Драгослава Лукића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Р. М. из Р., против туженог ДОО М. Ш. из Г., заступаног по пуномоћнику М. Д., адвокату из Г., ул....., ради исплате неисплаћених плаћа, одлучујући по ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Бањалуци број Ж-305/05 од 26.10.2006. године, на сједници одржаној дана 18.2.2009. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је жалба тужиоца против пресуде Основног суда у Градишци број Рс-70/2004 од 15.04.2005. године, којим је одбијен његов тужбени захтјев да му тужени на име неисплаћених плата плати новчани износ од 13.009,00 КМ и да изврши уплату доприноса за његово пензијско и инвалидско осигурање у износу од 6.634,00 КМ, као и да му накнади трошкове поступка, уз истовремено његово обвезивање да туженом накнади парничне трошкове у износу од 275,00 КМ и одбацивање тужбе у дијелу који се односи на захтјев за уплату тих доприноса.

Благовременом ревизијом тужилац оспорава законитост те другостепене пресуде због погрешне примјене материјалног права, истичући: да је правоснажном, дјеломичном пресудом Основног суда у Градишци број Рс-8/99 од 24.01.2002. године поништено рјешење туженог број 03/99 од 9.3.1999. године, којим је он упућен на привремено чекљање и туженом истовремено наложено да га у року од осам дана врати у радни однос на послове и радне задатке кондуктера аутобуса; да је отуда став нижестепених судова да он није био у радном односу код туженог противрјечан чињеницама које произлазе из те пресуде; да је тужени био обавезан да му изда рјешење о заснивању радног односа и да са њим закључи уговор о раду; да је он „уколико је обављао фактични рад за туженог, морао имати и право на наканду за такав рад“, али да му тужени то није признао; да он не сноси одговорност што тужени није уплаћивао доприносе за његово пензијско и

инвалидско осигурање. Предлаже да се та пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Тужени није дао одговор на ревизију.

Размотривши ревизију и побијану пресуду по одредбама члана 241. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске, број 58/03 и 63/07, у даљем тексту: ЗПП), као и цјелокупне списе предметне правне ствари, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Из списка предмета произлази да је неспорна чињеница да тужилац никада није добио рјешење о заснивању радног односа са туженим и да са њим никада није закључио уговор о раду. Полазећи од тих чињеница, нижестепени судови закључују да он није био у радном односу код туженог, већ да је само фактично одређено вријеме обављао послове и радне задатке кондуктера аутобуса, па да се тако и његов тужбени захтјев указује неоснованим.

Овај суд налази да је тај став нижестепених судова правилан. Наиме, према одредбама члана 13. став 1. Закона о радним односима („Службени гласник Републике Српске", број 25/93, 14/94, 15/96, 3/97 и 10/98), важећег у вријеме када је тужилац почео да ради код туженог, о заснивању радног односа са радником, директор доноси рјешење, а према одредбама члана 14. тога закона, радник заснива радни однос с даном ступања на рад на основу коначног рјешења о заснивању радног односа. А према одредбама члана 2. Закона о радним односима („Службени гласник Републике Српске", број 38/00, 40/00, 47/02, 38/03 и 66/03), радником у смислу тога закона, сматра се лице које је запослено на основу уговора о раду, који се, према одредбама члана 19. став 1. тог закона, закључује у писменом облику и садржи податке предвиђене у ставу 2 тога члана. Из тога слиједи да тужилац правно није био у радном односу код туженог, већ да је код њега само фактично обављао послове кондуктера аутобуса, па отуда отпада и право на плату у вријеме када није радио, а у цјелини и обавеза плаћања доприноса за његово пензијско и инвалидско осигурање. Тужилац не тврди, нити нуди доказе да тај његов фактични рад није плаћен.

Стоји чињеница да је дјеломичном пресудом Основног суда у Градишци број Рс-8/99 од 24.01.2002. године поништено рјешење туженог број 03/99 од 9.3.1999. године, којим је тужилац био упућен на привремено чекање, уз истовремено обвезивање туженог да га врати на послове и радне задатке кондуктера. Међутим, ни таква пресуда не мијења ствар што се тиче радно-правног статуса тужиоца код туженог. Наиме, њоме није поништена одлука о престанку радног односа тужиоца (јер такве одлуке није ни било) тако да радно правни статус том пресудом није могао ни бити успостављен.

Испитујући побијану пресуду и по службеној дужности са аспекта примјене материјалног права и одредаба парничног поступка које се односе на страначку

способност и заступање (члан 241. ЗПП), овај суд налази да она нема таквих недостатака који би је чинили незаконитом.

Код таквог стања ствари, слиједи да не постоји разлог због којег је ревизија изјављена, а ни недостаци на које суд пази по службеној дужности, па се отуда ревизија у овој правној ствари одбија као неоснована на основу одредаба члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Петар Бајић